

sig opmærksomhed, skulle kunne gyldigt knæsette en uhjemlet grundlovsfortolkning. Toldloven har i en meget lang årrække indeholdt bemyndigelsen; men imod at anse denne for sædvaneretlig grundlovhjemlet taler det afgørende, at bestemmelsen aldrig er blevet praktiseret, jfr. Ernst Andersen s. 44 f. og 58.

Spørgsmålet om delegation af beskatningsmyndighed har foreligget bl. a. i Norge. I teori og praksis antages det, at sådan delegation inden for en vis begrænsning kan finde sted, se Castberg, Norges Statsforfatning II, 1947, s. 69 f.

Ifølge den norske grundlovs § 75 a tilkommer det stortinget „at give og ophæve love, at pålægge skatter, afgifter, told og andre offentlige byrder, som dog ikke gælder længere end til 1. juli det år, de næste storting sammentræder, medmindre de af dette udtrykkelig fornys“. Sådanne beslutninger fattes ifølge en langvarig praksis i stortingets plenum, altså ikke i odelsting og lagting hver for sig.

Som det ses, støder adgangen til delegation ikke i Norge på nogen vanskelighed svarende til den, som i Danmark beror på, at grundlovens § 43 bruger udtrykket „ved lov“.

Som begrundelse for en vis adgang for folkerepræsentationen til delegation af sin beskatningsmyndighed er det i Norge blevet anført, at der er et praktisk behov herfor, og det fremhæves, at behovet vanskeligt vil kunne foreligge, undtagen når stortinget ikke er samlet, se Castberg s. 69 f og Johs. Andenæs, Statsforfatningen i Norge, 1948, s. 186 f, jfr. s. 183 f.

Hvilken betydning man nu end mener — uden for rene nødstilfælde — at kunne tillægge en sådan behovsbetragtning over for grundlovens § 43, må det fremhæves, at der ikke i Danmark er noget væsentligt behov for den omhandlede delegation. Folketinget er jo ifølge grundloven af 1953 altid samlet i betydningen af handledygtigt, og hvis folkettinget ikke „kan samles“, er der i grundlovens § 23 hjemmel til udstedelse af foreløbige love. Det er dog blevet anført, at der

f. s. v. er et praktisk behov for en lov svarende til det foreliggende forslag, som en sådan lov vil kunne få en større præventiv virkning over for dumping end den blotte mulighed for, at folkettingen vedtager en antidumpinglov. Dette er antagelig rigtigt; men dette præventionshensyn kan ikke føre til, at lovgivningsmagts beføjelse til at fastsætte antidumpingtold delegeres til finansministeren og finansudvalget. Mener man, at præventionshensynet bør tilgodeses, kan dette ske ved en lov, som under visse forudsætninger gør det til en pligt for finansministeren ved et lovforslag at indbringe spørgsmålet om indførelse af antidumpingtold eller udligningstold for folkettingen, medens en beslutning om indførelse af sådan told i overensstemmelse med grundlovens § 43 må ske ved lov. En sådan ordning vil ikke have væsentlig ringere præventiv virkning end en lov svarende til det foreliggende lovforslag, efter hvis § 4 der kræves tilslutning fra folketingets finansudvalg.

At finansministeren kun med finansudvalgets tilslutning kan træffe beslutning om pålæggelse af antidumpingtold eller udligningstold, indebærer naturligvis en ret sikker garanti for, at en sådan beslutning har politisk tilslutning i folkettingen. Men grundlovmæssigt kan en vedtagelse i finansudvalget ikke træde i stedet for lovgivningsformen. Bestemmelsen i grundlovens § 46, 2. stk., om, at ingen udgift må afholdes uden hjemmel i den af folkettingen vedtagne finanslov eller i en af folkettingen vedtaget tillægsbevillingslov eller midlertidig bevillingslov, kan muligvis anses for ændret ved den sædvane, som tillader, at udgifter afholdes med tilslutning fra finansudvalget, se min Dansk Statsforfatningsret I, 1944, s. 142, jfr. Dansk Statsforfatningsret, 1953, s. 384 ff.; men en sådan sædvane foreligger ikke uden for bevillingsområdet.

Resultatet af mine overvejelser bliver, at jeg må anse forslaget til lov om værn mod dumping m. v. for uforeneligt med grundlovens § 43.

Med ærbødighed

Poul Andersen.